

LA VEU DE TARRAGONA

SETMANARI AUTONOMISTA

FRANQUEO
CONCERTADO

ANY
XXII

PREU DE SUBSCRIPCIÓ
COMARQUES TARRAGONINES:
2'50 PESSETES TRIMESTRE
NÚMERO SOLT: 15 CTS.

Tarragona, dissabte 28 d'Abril de 1934.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Rambla Sant Joan, 54, baixos
Telèfon 279

CONDICIONS

Els treballs es publiquen baix la responsabilitat de llurs autors.
No es retornen els originals.

NÚM.
1370

LA MANIFESTACIÓ DE LES ESQUERRES

Malgrat la declaració de l'estat d'alarma, que s'aprofita per a impedir als altres partits que realitzin llurs actes de propaganda, i per a impedir les festes majors dels pobles pacífics, la Joventut d'Esquerra Estat català, única organització feixística de la nostra terra, segons digueren oportunament "L'Opinió" i "La Publicitat", prepara per a diumenge, una manifestació anomenada antifeixista.

Aquesta manifestació serà, segons els mateixos organitzadors, una manifestació de la Unió de Rabassaires, Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana Republicana, Unió Socialista de Catalunya i Partit Nacionalista Republicà, és a dir, els elements que integren la coalició esquerrista governant.

No creiem que mai s'hagi donat al món un espectacle semblant. Les manifestacions es realitzen sempre per les oposicions, per les minories, amb l'objecte de demanar alguna cosa al govern o protestar contra l'actuació dels poders públics. El que no s'ha vist mai és que el govern, que ja té a les seves mans tots els instruments del poder públic, organitzi manifestacions per a protestar contra els seus adversaris polítics, ni tan sols amb el pretext de combatre un feixisme ara com ara inexistent. Els mateixos socialistes madrilenys, quan ocupaven el poder, suspensien llur tradicional manifestació del Primer Dia de Maig. I és natural. Un govern no pot demanar-se a ell mateix el que ell mateix ja està en condicions de fer. Si calgués combatre el feixisme, el govern de Catalunya podria fer-ho, sense necessitat que cap manifestació li recordés el seu deure. I en tot cas, si calia recordar-li la seva obligació, haurien d'ésser les oposicions qui ho fessin, i no ell mateix.

La manifestació de diumenge, no pot tenir, doncs, cap sentit, des d'un punt de vista governamental. Podria indicar tan sols, políticament, que la coalició governant no es sent assistida

de l'opinió pública i dubta tenir l'adhesió del cos electoral. Però que si estés segura de retenir i conservar el mandat de la majoria del cos electoral, no necessitaria manifestacions de cap mena per a estimular del compliment del seu deure. Ara que el procediment és ineficax i erroni. La confiança del cos electoral, es té o no es té. I quan s'ha perdut, no pot ésser eficaçment substituïda amb manifestacions de cap mena. Per a comprovar si s'ha perdut o es conserva la confiança del cos electoral, no hi ha sinó un procediment: la consulta directa al poble, mitjançant el sufragi lliure.

Quan la mateixa Joventut d'Esquerra Estat Català, que organitza la manifestació de diumenge, organitzava la manifestació dels escamots a l'Estadi de Montjuïc, "L'Opinió" i "La Publicitat" denunciaven el fet com a grotesc i perillós i el qualificaven de francament feixístic. La manifestació de diumenge, és organitzada pels mateixos elements i respon a la mateixa ideologia que la manifestació dels escamots a l'Estadi de Montjuïc. Per què ara "L'Opinió" i "La Publicitat", el Partit Nacionalista Republicà i Acció Catalana Republicana, troben bé allò mateix que blasraven encara no fa sis mesos?

D'altra banda, farà molt bonic de veure junts en la manifestació els senyors Hurtado i Lluhi amb el senyor Aragay.

La responsabilitat d'organitzar mogigangues com la manifestació de diumenge, recaurà damunt dels qui tenen la inconsciència de suscitar-les, amb tots els perills que inclouen, en les circumstàncies presents. No sembla sinó que ningun un viu interès a crear les condicions objectives que han fet possible a tot arreu l'aparició dels feixismes. No és el moment que els governs s'entretinguin a organitzar manifestacions d'aquesta mena. Catalunya necessita una altra cosa.

El Dr. Manuel Borrás, Bisbe

Diumenge passat, al matí, com tot Tarragona, érem a la Catedral que resplandia de la llum dels ciris i de les bombetes elèctriques i encara més, de la que irradiaven els Purpurats: hi eren el Cardenal, l'Arquebisbe de Toledo, tots dos ben nostres, el Bisbe de Girona.

El poble sentia la joia intensa del joiós moment: la consagració d'un nou Capítular ben tarragoní, enlairat a l'altíssima investidura episcopal; el Dr. Josep Cartanyà Inglés, que sortia, tot just acabada la missa de dotze, entre les aclamacions del poble, que a l'hora li barrava el pas, freturós de besar-li l'Anell simbòlic.

Dimarts, dos dies després, quan perdurava dintre dels nostres cors el ressó dels cants triomfals de l'església tarragonina, ens arribà la nova de que el Papa havia designat Bisbe Auxiliar de Tarragona al Dr. Manuel Borrás.

Ens apressàrem a anar al Palau Arquebisbal a confirmar la nova i tinguérem la satisfacció de poder veure i de poder besar la mà del mateix Doctor Borrás i de sentir dels seus llavis que la nova era certa. Ens quedàrem lleument decebuts al contemplar-lo tan serè, tan tranquil, com sempre, com si res: ni un muscle de la cara traïa l'emoció i el seu cos, alt i ben plantat, no s'havia estirat gens, ni mica. Fins ens atreveríem a dir que si canvi hi havia, era en sentit d'aplanament, d'encongiment, com si temés que la seva força moral, enormement esplèndida, no havia d'abastar a suportar la feixuga carga que li han carregat sobre de les seves amples espatlles.

Fa molts anys que coneixem i estimem al Dr. Borrás. Hem de recular molt en els nostres records, per destriar-ne la data i encara no ho aconseguim. Si haguéssim de proposar el qualificatiu que s'adigués als nostres records, no ens costaria gens de trobar-lo. Li diríem EL FIDEL.

I ben bé que li escau: el Dr. Borrás, de sempre, ha anat lligat al nostre venerable i estimadíssim senyor Cardenal Arquebisbe Dr. Vidal i Barraquer, i estem ben persuadits de que mai li ha mancat l'esforç persistent, sens defalliments, equànim i seré, sempre seré, del Vicari General i de també el de l'amic en qui un pot reposar-se. Amb les muntanyes de tribulacions de tota mena que ha hagut de passar el nostre Prelat, sofrint primer les impetuositats del Cen-

cansats que la política entrebanqui continuament llurs esforços per a guanyar-se el pa i d'haver de llegir urgentment el diari, cada matí, amb l'angoixa de descobrir-li que un nou fet polític ve a capgirar tots llurs càlculs, totes llurs previsions; ve a destruir l'esforç pacient de molt temps.

Els espanyols estan cansats de tot això i volen ésser ben governats. Volen no haver de recordar el nom dels ministres, però no pas perquè com a França i com a Espanya, la freqüència de llur variació els fa impossible de recordar, sinó pel contrari, perquè, com a Suïssa, com als Països Escandinaus, com a Holanda, llur continuïtat i encert de gestió els facin oblidar, com s'oblida la salut quan se'n gaudeix plenament.

XAVIER RIDÓ.

tralisme assimilista; més tard les brutalitats anti-catalanes i persecutòries den Primo de Rivera i dels seus representants a Barcelona i a Tarragona; darrerament amb el canvi de règim a l'advenir la República, amb el seu laïcisme oficial i els problemes greus de tota mena que s'han plantejat a l'Església, delicats i difícils entre els més dificultosos, que el nostre Purpurat, suprem Gerarca de l'Església de tota Espanya, per la vacant de l'Arxidiòcesi de Toledo, ha hagut de tractar i de vèncer: com era possible que un home sol, per fort i talentut i finalment diplomàtic que sigui, realitzés tasca semblant, sense que se'n ressentís el govern de la Seu tarragonina?

I això, no obstant, la nostra Arxidiòcesi, continua essent espill resplendent d'ordre, de bon concert, de religiositat fervorosa.

Ultra els mereixements formidables del senyor Cardenal, ben evidents i indiscutits, el secret rau en el suport que hi ha prestat el Dr. Borrás, el gran Vicari general de l'Arxidiòcesi, de tal manera que la distinció que li ha atorgat el Papa, acte sapient del Gerarca Suprem, és un premi que poques vegades s'haurà concedit amb una major justícia: és un premi al Dr. Borrás i també, a l'hora, al nostre senyor Cardenal, que veu una vegada més el poder de Déu enlairant al qui ho mereix: la fidelitat premiada ja en aquesta terra, tan plena de petites misèries.

I veiem tots els tarragonins, com l'esforç constant d'aquests dos atletes de l'Església, ha trobat ressó i col·laboradors i n'han sortit fruits de benedicció per les terres tarragonines. Avui, fills de la nostra Seu, molts dels llocs preeminents eclesiàstics de terres de Catalunya i fins d'Espanya, i, a l'hora, el Papa honora la nostra Catedral, amb els màxims honors, no ja solament amb la púrpura cardenalícia, sinó també concedint un Bisbe Auxiliar del nostre Cardenal.

Les notes biogràfiques del Dr. Borrás, publicades pels diaris d'aquests dies, son curulles de mereixements i diuen amb eloqüència com el nou Bisbe ha treballat ardidament des de que té ús de raó; però, la nota més simpàtica, l'acabem de donar nosaltres: la Fidelitat.

I encara n'hi ha un altre de nota preeminent, i és la simpatia que avui té la nostra Catedral, que no tenia abans, i, aquesta simpatia, aquesta atracció irresistible que exerceix la Seu Augusta, damunt de propis i d'estranyers, la deu al Dr. Borrás! Abans, la nostra Catedral era gran, era hermosa, era esplèndida, era admirable; però avui, a més, és simpàtica, és gentil, sense haver perdut res de la seva sòbria elegància: és que el Dr. Borrás ha descobert i avalorat mil llemínadures, respectant totalment el Temple.

Tant, que "el gran laic", en Marcel·lí Domingo, feu donar una subvenció a l'Estat republicà, durant la dominació de les esquerres del famós bien, per tal d'ennobrir el Claustre, posant-li un em-

REFLEXIONS SOBRE LA CRISI POLITICA

Amb el darrerament caigut, ja arriba a vuit el nombre de Governos que ha tingut l'Estat espanyol d'ençà de la proclamació de la República. I cal notar, encara, que si aquest nombre dona una durada promèdia de quatre mesos i mig per Govern, el bienni Azaña-socialistes deixa un nombre de quatre Governos de la seva caiguda ençà. És a dir, que de setembre de 1933 a la data s'han succeït quatre Governos amb una durada promèdia, per tant, inferior a dos mesos.

Si en una empresa privada, en un termini tan curt, tinguéssim un nombre tan gran de canvis de gerència, no hi ha cap dubte que aquesta empresa, per forta que fos, viuria en el desordre i caminaria vers la ruïna. No és estrany, doncs, que això mateix tingui lloc en l'empresa infinitament més delicada que és l'Estat, i que, per això, Espanya visqui també en el desordre i camini vers la seva ruïna.

Cada canvi de Govern representa, en la major part dels casos, un canvi de criteri. Quan aquest canvi no té lloc, per la simple i freqüent raó que el Govern no té criteri de cap mena, representa un canvi de l'equilibri d'interessos en pugna. I el resultat és sempre el mateix: la manca de continuïtat en la gestió, la improvisació i l'impossibilitat d'emprendre l'obra de llarga durada i que, per tant, necessita fermesa i consistència, que exigeix el govern d'un país. De cara a l'exterior, esdevé impossible d'establir un mínim de relacions comercials; a l'interior no es pot establir ni mantenir cap política econòmica. Inestabilitat, en fi, i sobre la inestabilitat l'home no pot bastir res.

Com en el cas de França abans de l'adveniment del Govern Doumergue, el que té lloc a Espanya no és sinó una conseqüència de la crisi universal de parlamentarisme. No és pas sota aquest aspecte que volem comentar ara la crisi espanyola. Ho fem, no pas a tall de disquisició teòrica, sinó per les conseqüències del fet, perquè es tracta d'una aplicació pràctica de la qual nosaltres, tots els ciutadans, som l'objecte d'experiment i en patim les conseqüències. I sobre-tot, perquè el país, la major part del país, es

dona compte d'aquest fet i comença ja a donar nostres inequívokes de cansament i d'impaciència.

No fa gaire, en unes declaracions públiques, En Francès Cambó, responent a la pregunta que hom li feia de quin era el sentiment del país, si monàrquic o republicà, contestà que en aquests moments la immensa majoria dels espanyols no senten la preocupació del règim, sinó d'altres preocupacions molt més substancials i que toquen més directament llurs il·lusions, llurs interessos i llurs sentiments.

Estem convençuts que tota persona que tingui un mínim de responsabilitat i a la qual ni la passió ni interessos egoïstes no ofusquin ni torcin, subscriu de tot cor aquestes declaracions. Perquè cal dir-ho ben clar, d'una vegada: abans que la preocupació política, abans que el règim, abans que l'Estat, hi ha la família i la vida individual.

Del 14 d'abril de 1931 ençà, s'explota a Espanya un equivoc que d'una vegada caldria desfer. Sembla com si els espanyols haguessin nascut només que per a fer política, per a fer eleccions, per a servir un règim determinat, i com si a aquest règim, com si a aquesta vida política, s'hagués de supeditar tot. Com si la República (i el mateix diriem de la Monarquia) fos primer que els espanyols. Com si la vida col·lectiva hagués de passar davant la vida privada. Com si la política, l'Estat, el règim fossin un fi.

Doncs bé; no. La política, l'Estat, el règim, són un mitjà i no pas un fi; i l'home, abans que viure la vida col·lectiva, vol viure la seva vida individual, la seva vida familiar. Els espanyols estan cansats d'haver d'oblidar aquesta vida familiar, aquesta vida privada, per haver de fer eleccions, per la necessitat d'ocupar-se continuament de la política, necessitat que els imposa la urgència de defensar-se contra els qui sota els mots, que ells buiden de sentit, de republicanisme autèntic, de república, etc., amaguen llur passió i llurs baixes concupiscències.

I els espanyols, patrons i obrers, estan també